

Men så er der selvfølgelig i rapporten korrekt nok, og som enhver jo kan overtøye sig om, oplysninger, som vi synes er ukorrekte, ligesom jeg jo altså også synes, det var ukorrekt at sige, at jeg havde mødt ham i Doha, når jeg ikke har mødt ham i Doha. Det må jeg egentlig også have lov at rette.

Når den ikke blev offentliggjort tidligere, er det jo altså, fordi de normalt ikke er offentlige. Da vi så skulle have den her debat, syntes jeg faktisk, at der i rimelig god tid før debatten, det vil sige cirka 14 dage før debatten, skulle være tid til at have den som et offentligt tilgængeligt papir, så man kunne diskutere det. Man kunne diskutere, om det kunne være gjort tidligere. Man skal altså først spørge OSCE: Har I noget imod, at den bliver almindelig offentligt tilgængelig? Det skal OSCE så svare på, og det svarede de selvfølgelig ja til. Og der er jo heller ikke gået noget af nogen, ved at den ikke er kommet tidligere. Desuden kunne hr. Frank Aaen, hvis han havde fået brevet – det skal jeg så ikke garantere at han har fået, for der kan være noget galt i postgangen – sige: Den ønsker vi nedklassificeret. Så havde vi selvfølgelig gjort det.

Formanden:

Der er et par korte bemærkninger til ministeren, først fra fru Lone Dybkjær.

Kl. 14.30

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil gerne takke ministeren for svaret og så bede om, at vi – ministeren og de, der er interesseret i det her spørgsmål – på en eller anden måde sammen prøver at lave en procedure. Det kan godt være, det skal være en forespørgselsdebat, men jeg synes nu altså, Folketinget har rigeligt med forespørgselsdebatter, og det er jeg ret overbevist om at formanden også mener. Jeg er godt klar over, at man ikke skal sige noget til formanden, og at formanden ikke vil svare, men jeg vil sige, at det ikke for mig er afgørende, at vi får flere OSCE-debatter. Det afgørende for mig er, at vi får noget fremadrettet.

Jeg kritiserer meget tit ligestillingsministeren, men hun gør altså rent faktisk det, at hun både laver en redegørelse og en handlings- og perspektivplan. Man kan altid diskutere, om det er godt nok, men det kunne man jo så anbefale at blive inspireret af. Man kan godt på en eller anden måde kombinere det, og jeg har også den opfattelse, at vi ved en forespørgselsdebat bliver

så dagsordenskoncentrerede, at vi ikke får lejlighed til at få en mere rolig debat om tingene.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg er fuldstændig enig med fru Dybkjær. Jeg synes, det er en glimrende idé, hun kom med. Man kan jo godt lave en redegørelse, der også er fremadrettet, så det behøver vi såmænd ikke lave nye systemer for. Man har ikke gjort det tidligere, men således inspireret kan man da godt i fremtiden slutte den af med perspektiver for den kommende tid. Det synes jeg er glimrende.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

I forbindelse med det finske formandskab, som først kommer i februar, kan man jo så lige diskutere, om man kan få ændret det, sådan at det kommer lidt før. Sådan er det jo f.eks. nu i EU, at det er lidt mere rullende formandskaber, man har, men det er måske for stor en omlægning.

Men så kan man jo spørge: Hvad er det så, regeringens inden for sit område og vi som parlamentarikere inden for vores vil inspirere det kommende formandskab til? Så kunne man jo godt gøre det før, for ellers når vi jo næsten herhen, hvor vi er i dag, og så bliver det stadig væk tilbagerettet, ikke? Så må vi sige, at så har vi ikke alle ting med. Vi ved sådan nogenlunde, hvad der er sket i året, der gik, og vi har nogle perspektiver for året, der kommer. Det kan vi så inspirere i dette tilfælde det finske formandskab til og så komme lidt videre på det her område.

Jeg er meget glad for ministerens svar, for jeg opfatter de der nik som, at det vil han gerne overveje, og at det er o.k. Det er nok for mig, at ministeren vil overveje det, og så må vi sammen diskutere, hvad de gode løsninger er.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jamen jeg nikker, fordi jeg er enig. Jeg synes, det er vigtigt – det er en af de ting, jeg nævnte før – at samarbejdet mellem regeringer og parlamentarikere i sådan en international organisation jo altså er en fordel, og det skulle ikke opfattes som konfrontation. Jeg synes tværtimod, det er en fælles fordel, vi har, ved at vi har to steder, vi arbejder, på regeringsniveauet og parlamentarikerniveauet. Det synes jeg.

Man kunne jo også lave et møde ovre hos mig, om jeg så må sige, med en parlamentarikerdelegation, når vi nu kommer ind i sommerperi-